

Det kommunistiske partiet

Om å bygge det kommunistiske partiet i Norge.

Skal det bli noen revolusjon, må det finnes et revolusjonært parti, uten et parti som bygger på den marxist-leninistiske revolusjonære teorien og som er av marxist-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de brede folkemassene i kampen for å knuse imperialismen og dens lakeier. – Mao Zedong

Kampen for å bygge et revolusjonært kommunistparti i Norge har pågått gjennom 150 år. Historien har vist oss at dette ikke er en liten oppgave som kan tas lett på. Det finnes ingen trylleformular for å bygge et kommunistparti, men vi lærer av historien og prøver å unngå å gjøre de samme feilene andre har gjort før oss.

Det trengs et kommunistisk arbeiderparti som er dristig nok til å omgjøre arbeidernes ubevisste og spontane kamp til en bevisst og organisert kamp for revolusjonen, et parti som bygger på erfaringene fra de sosialistiske forsøkene i Sovjet og Kina. Et norsk kommunistisk parti må være dypt forankret i den norske arbeiderklassen. Uten et sånt parti fremstår arbeiderklassens drøm om frihet og et liv uten lenker, som nettopp det: en drøm.

Dette partiet må bygge på leninismens partimodell. Stalin forklarer dette som *“en uadskillig del av klassen, en del av klassen tett bundet opp av den med alle fibre i sitt vesen”*. Huey P. Newton (en av grunnleggerne av [Black Panther Party](#) i USA) oppsummerer det enkelt: *“Den primære oppgaven til partiet er å lede folket”*. Et parti bygger på leninismens partimodell er med andre ord et parti som tar ledelsen i klassekampen og leder kampen for revolusjon og fram mot kommunismen.

Partiet må bestå av de mest fremstående, hardtarbeidende og

disiplinerte delene av arbeiderklassen. Og må fungere som en fortropp som jobber utrettelig for massenes beste og en grenseløs hengivenhet for proletariatets sak. Men det holder ikke bare å være en fortropp, partiet må være væpnet med revolusjonær teori som beskriver lovene for bevegelse i samfunnet og ta opp i seg lovene for revolusjonen. Partiet må bevege seg videre fra proletariatets øyeblikksinteresser, partiet må ligge foran arbeiderklassen, må se lenger enn sakene her og nå og ikke miste det strategiske målet av syne.

Hva må partiet bygges på?

Marxismen-leninismen-maoismen

Marxismen lærer oss de grunnleggende lovene som gjelder for samfunnets utvikling. Den analyserer motsigelser innad i det kapitalistiske systemet som ikke kan løses innenfor kapitalismen og viser hvordan klassemotsigelsen er roten til hele kapitalismens undergang. Marx og Engels viste oss at proletariatet måtte gjøre revolusjon, etablere sitt revolusjonære klassesdiktatur over restene av det gamle borgerskapet og stake ut veien til kommunismen.

“Leninismen er marxismen i imperialismens og den proletariske revolusjonens epoke. Mer presist: leninismen er teorien og taktikken for den proletariske revolusjonen i alminnelighet, teorien og taktikken for proletariatets diktatur i særdeleshhet.” – Stalin

Leninisme viser hvordan kapitalismen på 1900-tallet gikk inn i sitt imperialistiske stadium. Derfor ville revolusjonene først komme i de leddene av det kapitalistiske verdenssystemet som var svakest, i de fattige landene uten en høyt utviklet kapitalistisk økonomi. Leninismen hadde også viktige teorier om hvordan kommunister skal organisere seg: Det trengs et sterkt og godt organisert kommunistparti med god disiplin i rekkene.

Maoismen er det siste viktige tilskuddet til det teoretiske grunnlaget for partiet. Maoismen består av viktige bidrag til proletariatets teorier, teorier om hvordan revolusjoner kan seire i fattige tredjeverdenland, teorier om masselinje og ikke minst teorien om motsigelser i alle ting. Med denne teorien videreutvikla Mao den kommunistiske filosofien slik at den kunne gjennomsyre og forbedre praksisen til kommunistene og massene i Kina.

Maoismen er det tredje hovedtrinnet. MLM er den mest utvikla formen for kommunistisk teori vi har. Det er den historisk-vitenskaplige grunnlaget som kommunistene bygger sine analyser av verden på. Den tar opp i seg erfaringer fra to store revolusjoner og konsolideringen av proletariatet som herskende klasse. MLM er ikke en skrivebordsteori som vi slår arbeidsfolk i hodet med, men en rettledning til handling som er bygget på blodet, svetten og tårene til millioner av fattigfolk.

Kamp mot den moderne revisjonismen og opportunismen

Den unge ML-bevegelsen på 60- og 70-tallet vokste bla ut av støtten til kulturrevolusjonen i Kina og kampen mot Sovjet-revisjonismen som i Norge ble representert gjennom NKP. Ved revisjonisme mener marxist-leninistene ideologier som framstår som røde og revolusjonære i form, men er borgerlig i innhold. AKP utviklet seg i retning av revisjonisme på 80-tallet da mange av arbeiderne i partiet tok seg høyere utdanning og søkte seg inn i småborgerlige yrker. Dette påvirket selvsagt tankene til ledende folk i partiet.

Rødt er partiet som ble resultatet av sammenslåinga mellom AKP og RV. Opportunismen i datidens RV startet ved at høyresiden i partiet ønsket å gjøre sosialismen mer "spiselig", ved å sile ut restene av kommunistisk ideologi utad mens man snakket om revolusjon og kommunisme innad. RV-ledelsen mente at det viktigste er å dilte etter

arbeiderklassen, fremfor å lede den. Problemet med en sån strategi er at partiet tiltrakk seg nye elementer som støttet den nye linja. Som en videre konsekvens ble politikken langsomt forandret, ettersom de nye medlemmenes politiske ideer ikke bygget på marxistisk teori.

Dermed ble politikken ytterligere utvannet og partiet sto ribbet igjen uten noen reelle marxistiske klær. Ut av opportunismen vokste revisjonismen. I dag har Rødt gjort det soleklart at de ikke ønsker marxist-leninister i rekkene og Rødt har heller ikke kimen til et nytt kommunistparti slik noen ledende folk i tidligere AKP tror. Rødt er et småborgerlig revisjonistparti som står i veien for revolusjon og kommunisme.

Kamp mot sosialdemokratiet

I Norge kjenner vi sosialdemokratiet gjennom den "rødgrønne" regjeringen som er ledet av AP. AP har styrt Norge i store deler av etterkrigstida og er det norske borgerskapets foretrukne verktøy for å sikre lydige arbeidere som godtar privatisering og kutt i offentlig sektor. Helt siden splittelsen med NKP i 1923 har AP stått på feil side i klassekampen, og på grunn av navnet og sine dype røtter i fagbevegelsen evner AP å føre store deler av arbeiderklassen bak lyset, holde arbeiderklassen nede og føre kampen inn i ufarlige baner. Å avsløre og bekjempe sosialdemokratiet er derfor en av nøkkeloppgavene for et kommunistisk parti. For å sitere Stalin igjen:

"Det er umulig å gjøre ende på kapitalismen uten å gjøre ende på sosialdemokratismen i arbeiderbevegelsen."

Roller til marxist-leninister er derfor å bekjempe og isolere sosialdemokratiet i alle former det tar. Massene vinnes ikke over på revolusjonær grunn ved at vi roper 100 ganger at AP er borgerskapets parti, men ved tålmodig arbeid fra dag til dag der vi viser konkret hvordan AP ikke tjener interessene til

arbeiderklassen. Derfor kjemper marxist-leninistene for konkrete dagskrav som 6 timers normalarbeidsdag, lavere skatter for arbeidsfolk, bedre og billigere boliger og så videre for å vise at det er vi og ikke sosialdemokratene som tjener deres interesser.

Hvordan bygges et kommunistparti?

Kommunistpartiet bygges ikke ved at kloke mennesker som allerede er kommunister setter seg ned og diskuterer seg fram til en enighet. Dette er en mekanisk måte å tenke på der massene ikke er noen ting, mens enkeltpersoners store bragder er det som skriver historien.

Marxist-leninister står for den historisk materialismen som lærer oss at *“Folket og bare folket er drivkraften som lager verdenshistoria”* – **Mao Zedong**. Videre sier Mao at “massene er de virkelige heltene” og han legger til at hvis kommunister ikke skjønner det, kan en ikke rekne med å tilegne seg et minimum av kunnskaper.

Noen kommunister trur at kommunistpartiet bygges ved at en håndfull kommunister sette seg ned, diskuterer – gjerne over mange år, komme fram til en enhet Å²g så bygge partiet. Det hersker vel stor usikkerhet om det faktisk blir noen enhet mellom disse gruppene, men hvis det blir det – tenk på alle kommunistene som kunne vært rekruttert på denne tiden. Disse kameratene har sikkert gode hensikter med sitt arbeid, men som Lenin sa er veien til helvete brolagt med gode intensjoner.

Problemet for den kommunistiske bevegelsen i dag er ikke splittelse – det er at det er for få kommunister. Splittelser blant anti-revisjonister er som regel reelle ideologiske motsigelser.

Kommunistpartiet bygges ikke gjennom enhet mellom allerede overbeviste kommunister. Enhet er bra, vi må samles om det vi kan forenes om og krangle om det vi er uenig om. Men det er

ikke her kommunistpartiet bygges. For det er på arbeidsplassene, utenfor skolene, på bussholdeplassene, på gata vi bygger partiet. Partiet må bygges av ungdom, arbeidsfolk, sosialt utstøtte og innvandrere. Partiet bygges her og nå, ikke i en eller annen fjern framtid der kommunisme igjen er i vinden og alt er fryd og gammen.

Et parti av typen vi her skisserer kan hverken diskuteres eller kritiseres frem. Et kommunistisk parti vokser frem i kamp, der folk lærer hverandre å kjenne og der folk blir viktige for hverandre. Da lærer folk å løse motsigelser og å skille mellom viktige motsigelser og mindre viktige motsigelser. Et parti som arbeider etter: enhet – kamp – enhet og ikke etter: motsigelse – diskusjon – kritikk – splittelse.